

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτήσια δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτήσια φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουνίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 30

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ὁ Χάρμπερτ, μὴ δίδων μεγάλη σημασίαν εἰς τὴν ἀνακάλυψίν του, ἐτοιμάζετο νὰ πετάξῃ τὸν κόκκο, ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμιθ τοῦ τὸν πῆρε, τὸν ἐξέτασε καλῶς, εἶδε ὅτι ἦταν ἀπείρακτος, σὲ καλὴ κατάστασι καί, κυττάζων κατὰμματα τὸν ναύτη, ρώτησε ἥσυχα:

— Ἐρεῖς πόσα στάχυα μπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνας κόκκος σίτου;

— Ἐνα, μοῦ φαίνεται! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

— Δέκα, Πέγκροφ! Καὶ ἔρεῖς πόσους κόκκους περιέχει ἓνα στάχυ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι!

— Ὁ γδόντα συνήθως, εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ. Λοιπὸν, ἂν φυτέψωμε αὐτὸν τὸν σπόρον, θὰ μαζέψωμε εἰς τὴν πρώτην ἐσοδείαν ὀκτακόσιους, ποῦ θὰ γίνουν εἰς τὴν δευτέραν ἐξακόσιες σαράντα χιλιάδες, εἰς τὴν τρίτην πεντακόσια δώδεκα ἑκατομμύρια, εἰς τὴν τετάρτην τετρακόσια δισεκατομμύρια καὶ οὕτω καθεξῆς. Σὰς φτάνουν;

Οἱ σίντροφοι τοῦ Κύρου Σμιθ ἄκουγαν ἀμίλητοι. Οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι τοὺς ἐφαίνοντο ἀπίστευτοι. Καὶ ὅμως ἦταν ἀκριβεῖς.

Ὁ μηχανικὸς ἐξακολούθησε νὰ ρωτᾷ:

— Ἐρεῖς τώρα, Πέγκροφ, πόσα κοιλὰ σίτου κάνουν τετρακόσια δισεκατομμύρια κόκκοι;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης· εἶμαι ὀλωςδιόλου ζῶο!

— Λοιπὸν, ἀπὸ ἑκατὸν τριάντα χιλιάδες κόκκους τὸ κοιλὸ, μᾶς κάνουν ἑπάνω ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια κοιλὰ.

— Τρία ἑκατομμύρια!

— Μάλιστα.

— Σὲ τέσσερα χρόνια;

— Σὲ τέσσερα χρόνια ἴσως καὶ σὲ δύο, ἂν ἔς αὐτὸ τὸ κλίμα θὰ ἔχωμε, καθὼς ἐλπίζω, δύο ἐσοδεῖς τὸ χρόνο.

Ἐν αὐτὸ ὁ Πέγκροφ, κατὰ τὴ συνή-

θειά του, ἐνόμισε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πᾶντῃ καλλίτερα, παρὰ μ' ἓνα βροντερὸ οὐρρά.

— Βλέπεις λοιπὸν, Χάρμπερτ, ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικὸς, ὅτι ἔκαμες πολὺ σπουδαία γιὰ μᾶς ἀνακάλυψι. Στὴν θέσιν ποῦ εὕρισκόμεθα, καὶ τὸ ἐλάχιστο μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Σὰς παρακαλῶ, φίλοι μου, νὰ μὴ τὸ ξεχνᾶτε.

— Ὁχι, κύριε Σμιθ, θὰ τὸ θυμῶμαστε πάντα, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Κι' ἂν εὕρω ποτὲ κανένα σπόρον καπνοῦ, σὰς βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ τὸν πετάξω. Καὶ τώρα τί μᾶς μένει νὰ κάμωμε;

— Νὰ φυτέψωμε τὸ εὐρημά μου! ἐφώνησε ὁ Χάρμπερτ.

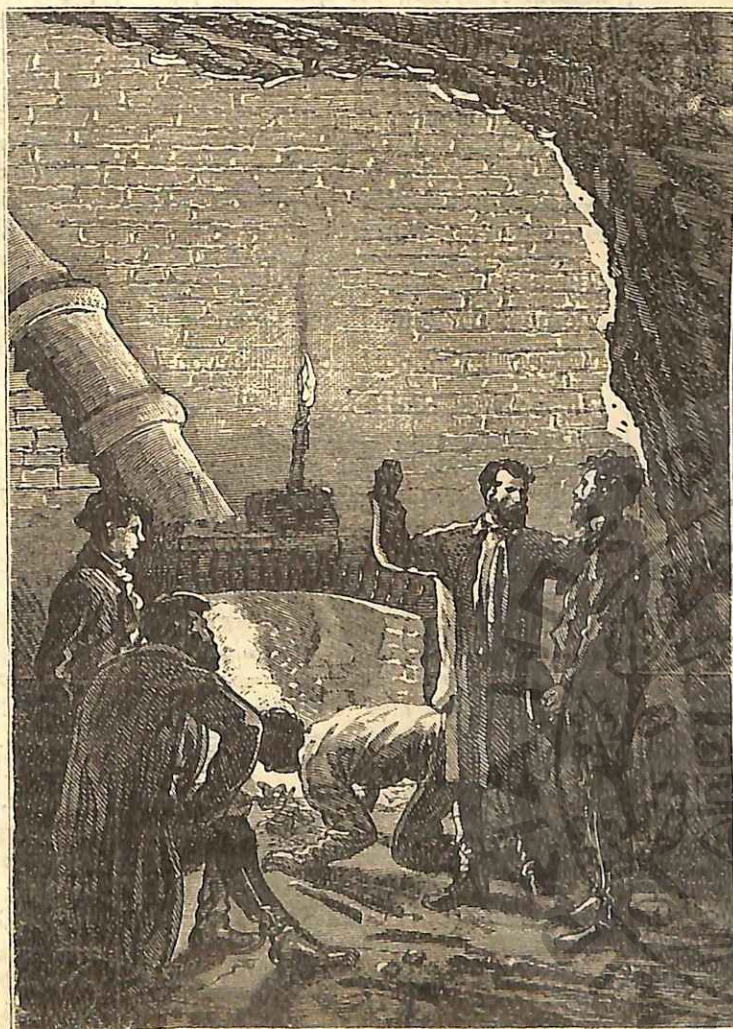
— Ναί, ἐπρόσθεσε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ καὶ μετὰ τὴν μεγαλύτερη προσοχήν, ἀφοῦ ὁ κόκκος αὐτός, μιὰ μέρα, θὰ μᾶς θρέψῃ.

— Φτάνει νὰ φυτρώσῃ, εἶπε ὁ ναύτης.

— Θὰ φυτρώσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ.

Ἦταν στῆς 20 τοῦ Ἰουνίου. Κατάλληλη ἄρα ἐποχή, γιὰ νὰ φυτευθῇ ὁ μονάκριβος καὶ πολύτιμος ἐκεῖνος κόκκος τοῦ σίτου. Στὴν ἀρχήν, εἶπαν νὰ τὸν φυτέψουν σὲ μιὰ γάστρα. Ὑστερὰ ὅμως σκέφθηκαν νὰ τὸν ἀναθέσουν περισσότερον εἰς τὴν φύσιν, νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν γῆν. Αὐτὸ ἔκαμαν τὴν ἴδιαν ἡμέραν καὶ εἶνε περὶ τὸ νὰ προσθέσωμε, ὅτι πῆραν ὅλα τοὺς τὰ μέτρα.

Ὁ καιρὸς εἶχε ἑανοίξῃ λίγο καὶ οἱ ἀποικοὶ ἀνέδοξαν εἰς τὴν Τερψιθέαν, εἰς τὴν σκεπὴν νὰ ποῦμε τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἐκεῖ πᾶν διέλεξαν ἓν ἀπάνεμο μέρος, ἀλλὰ καὶ προσηλιακό.

— Ἐρεῖς πόσα στάχυα μπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνας κόκκος;... (Σελ. 237, στ. α'.)

Τὸ ἰσοπέδωσαν, τὸ καθάρισαν προσεκτικὰ ἀπὸ πέτρες, έντομα, σκουλήκια. Ἐπειτα τὸ σκέπασαν μὲ καλὸ χῶμα, ἀνακατεμένον μὲ λίγο ἀσβέστη. Τὸ ἐπόμενον, τὸ περίφραξαν μὲ καλάμια καὶ ὁ σπόρος φυτεύθηκε στὴ μέση, μέσα στὸ χῶμα τὸ ὑγρό.

Ἦταν σα νάβαζαν τὸν θεμέλιο λίθο ἐνὸς οἰκοδομήματος. Ὁ Πέγκροφ θυμήθηκε τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναψέ τὸ μονάκριβό του σπύρο καὶ τὴν τρεμουλίκα ποὺ τὸν ἐπίασε τότε μὴν ἀποτύχη. Καὶ ὅμως τώρα τὸ πρῆγμα ἦταν σοβαρότερο. Γιατί καὶ τὸ σπύρο να χαλούσε, φωτιά, μ' ἓνα ἢ ἄλλο τρόπο, θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν. Καμμία ὅμως ἀνθρώπινη δύναμις δὲν θὰ ἦταν ἱκανὴ νάντικαταστήσῃ ἐκεῖνο τὸν κόκκο, ἂν κατεστρέφετο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Χειμῶνας.—Μερικοὶ βαθμοὶ κάτω ἀπὸ τὸ μηδενικό.—Ἐξεομένους τῶν βαλτωδῶν μερῶν τῆς νήσου Λίγκολν.—Ἀλεπούδες ποὺ γαυγίζουν.—Μπροστὰ εἰς τὴ θάλασσα.—Μία συνομιλία γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Εἰρηικοῦ Ὁκεανοῦ.—Τί θὰ γίνη ἡ Γῆ.—Κυνήρι 'ς ἓνα βάλτο.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν ἐπέρασε μιὰ μέρα, ποὺ νὰ μὴν πάῃ ὁ Πέγκροφ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ «χωράφι» του, ὅπως τῶλεγε. Καὶ ἀλλοίμονο στὰ έντομα ποὺ θὰ εὕρισκε καί-μέσα!

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ὅστερ' ἀπὸ ἀκατάπαυστες βροχές, ἐπίασε τὸ κρύο. Στῆς 29, ἓνα θερμόμετρο Φαρενχάιτ θὰ εἰδείχνε μόνον 20 βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδενικό, καὶ ἓνα ἑκατοντάβαθμο τοῦ Κελσίου μόνον 6.

Τὴν ἄλλη μέρα, 30 Ἰουνίου, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ δικοῦ μας ἡμισφαίριου, ἦταν Παρασκευή.

Μὲ κακὴ μέρα τελειώνει ὁ χρόνός! εἶπε ὁ Νάβ' (γιατί εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἡ Παρασκευὴ θεωρεῖται ἀποφράς, ὅπως 'ς ἐμᾶς ἡ Τρίτη.)

Ὁ καινούργιος ὅμως ἀρχίζει μὲ καλὴν, καὶ αὐτὸ εἶναι σπουδαιότερο! ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ καινούργιος χρόνος ἀρχισε μὲ πολὺ δυνατὸ κρύο. Πάγοι συσσωρεύθηκαν στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας καὶ ἡ λίμνη δὲν ἀρξήσῃ νὰ πήξῃ 'ς ὅλη τῆς τὴν ἔκτασι.

Ἀναγκάστηκαν νάνανεώσουν πολλὰς φορές τὴν προμήθεια τῶν καυστῶν. Ὁ Πέγκροφ δὲν ἐπερίμενε νὰ παγώσῃ καὶ ὁ ποταμός, γιὰ νὰ κουβαλήσῃ τεράστια φορτώματα στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τὸ ρεῦμα ἦταν κουβαλήτης ἀκούρατος καὶ ἐπρεπε νὰ τὸν μεταχειρισθῶν ὥς που θὰ τὸν παρέλυσεν τὸ κρύο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ξύλα, ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ δάσος, ἔφεραν καὶ ἀρκετὰ κάρρα γαϊάνθρακα, ἀπὸ τὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου. Ἡ δυνάμη θερμότητος τῶν ὀρυκτῶν αὐτῶν καρβόνων ἦταν πολὺ ἀναγκαῖα εἰς τὴν χαμηλὴ ἐκείνη θερμοκρασίαν, ποὺ ὥς τῆς 4 Ἰουλίου εἶχε φθάσει εἰς 13^ο βαθμοὺς Κελσίου κάτω ἀπὸ τὸ μη-

δενικό. Δεύτερον τῆσιν ἐστήθηκε στὴν τραπέζαν καὶ ἐκεῖ εἰργάζοντο ὅλοι μαζί.

Ἦταν εὐτύχημα, ποὺ εἶχαν τὸ νερό τους στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τὸ ρεῦμα-τάκι ποὺ εἶχαν διασχευέσῃ, ξεκινούσε κάτω ἀπὸ τὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, ἐμπαινε ἀπὸ τὸ παλὴν μεταγγιστήρι, διατηροῦνταν ὑγρό, ἔφθανε σὲ μιὰ δεξαμενὴ ποὺ κατασκευάσαν σὲ μιὰν ἄκρην τῆς ἀποθήκης καὶ χύνονταν, ὅσο περισσεύετο μετὰ τὸ γέμισμά της, ἀπὸ τὸ πηγάδι στὴ θάλασσα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ ξηρὸς, οἱ ἀποικοὶ, ντυμένοι ὅσο μπορούσαν βαρύτερα, ἀποφάσισαν νὰ ἐξερευνήσουν μιὰ μέρα τὸ νοτιοανατολικὸ μέρος τοῦ νησιού, μεταξὺ Εὐχαριστίας καὶ Ἀητονουγίου. Ἦταν μιὰ μεγάλη θαλτῶδες ἔκτασις καὶ βέβαια τὸ κυνήγι ἐκεῖ ὀφροθονόε.

Στῆς 5 λοιπὸν Ἰουλίου, ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρωί, μόλις ἐχάραιε, οἱ ἀποικοὶ ὅλοι, ὀπλισμένοι μὲ ρόπαλα, τόξα, βέλη, ξόβεργα, καὶ ἐφοδιασμένοι μὲ τρόφιμα μιᾶς ἡμέρας, ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὁ Τὸπ πῆγαινε μπροστὰ μὲ σιγερτῆματα καὶ γαυγίσματα χαρᾶς.

Ἦσαν τὸ συντομώτερον δρόμο, δηλαδὴ πέρασαν τὸ ποτάμι, ποὺ ἦταν τώρα γεμῆ-τὸ πάγου.

Ὅμως αὐτοὶ οἱ πάγοι, παρετήρησε ὁ Γεδεών, δὲν μπορούν νάντικαταστήσουν ἓνα γεφυρὶ ἀληθινόν.

Κ' ἐσυμφώνησαν ὅλοι, ὅτι ἓνα «ἀληθινὸ γεφυρὶ» ἐπάνω στὴν Εὐχαριστίαν, ἦ-ταν ἀναγκαῖότατο. Ὁ τῶκαναν σὲ πρώτη εὐκαιρίαν.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πατοῦσαν τὴ δεξιὰ ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Περιπατοῦσαν ἀνάμεσα στὰ ψηλά καὶ φουντωτά ἐκεῖνα πεύκα, ποὺ ἦταν τώρα χιονοσκεπαστά.

Εἶχαν κάμῃ ὥς μισὸ μίλι, ὅταν ἀξαφνα, ἀπὸ μιὰ πυκνὴ λόχη, πετάχθηκε ὁ λόκληρὸς οἰκογένεια τετραπόδων, ποὺ κατοικοῦσε καί-μέσα καὶ τῶβαλε στὴ φευγάλα, τρομαγμένη ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τοῦ Τόπ.

Μπᾶ! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ' ἄλεπούδες εἶναι;

Ἦταν, πραγματικῶς, ἁλώπενες, ἀλλὰ πολὺ μεγάλες καὶ ποὺ ἐγαυγίζαν σὰν σκυλιά, τόσο, ὥστε καὶ ὁ Τὸπ παραξενεύθηκε, σταμάτησε λίγο ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ τοὺς ἔδωσε καιρὸ νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Ὁ Τὸπ εἶχε δίκην νὰ ἐκπλαγῇ, γιατί δὲν ἤξερε ζωολογία. Ὁ Χάρμπερτ ὅμως ποὺ ἤξερε, ἀναγνώρισε στὰ τετράποδα ἐκεῖνα μὲ τὴν κοκκινωπὴ γούνα καὶ μὲ τὴ μαύρη οὐρά, ποὺ ἐτέλειωνε σὲ ἄσπρη φούντα, ἓνα εἶδος ἀλωπέκων κοινὸν εἰς τὴν Χίλθ, στῆς Μαλούινες καὶ 'ς ὅλα ἐκεῖνα τᾶμερικανικὰ παράλια, μεταξὺ τριακιστοῦ καὶ τεσσαρακιστοῦ παραλλήλου. Καὶ λυπήθηκε πολὺ ποὺ ὁ Τὸπ δὲν κατῴρθωσε

νὰ πιάσῃ ἓνα τουλάχιστον ἀπ' αὐτὰ τὰ σαρκώδη.

Γιατί; τρώγονται; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ' ἀλλὰ οἱ ζωολόγοι δὲν ξέρουν ἀκόμη ἂν ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῶν τῶν ζώων εἶναι ἡμερινὴ ἢ νυκτερινὴ καὶ ἂν πρέπῃ ἢ ὀχι νὰ τὰ κατατάξουν εἰς τὸ εἶδος τῶν κυνῶν.

Ὁ Κύριος Σμιθ ἐχαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστησι, βλέπων πόσο σοβαρὰ ἐκπέπετο ὁ μικρὸς Χάρμπερτ. Ὁ Πέγκροφ ὅμως ἀδιαφοροῦσε τελείως, ἀφοῦ ἡ ἀλεπούδες ἐκεῖνες δὲν μπορούσαν νὰ καταταχθοῦν στὸ εἶδος τῶν φαγωσίμων. Τὸ πολὺ - πολὺ, σκέφθηκε, ὅταν θὰ ἔκαναν στὸ Γρανίτινο Παλάτι καὶ ὀρνιθῶνα, ἔπρεπε νὰ πάρουν τὰ μέτρα τους ἐναντίον πᾶν τετραπόδων αὐτῶν καὶ εἰς τὸ οὐρανόν.

Ἀφοῦ ἔστριψαν τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ναυαγίου, οἱ ἀποικοὶ εἶδαν μιὰ ἀπέραντη ἀμμουδιά, ποὺ τὴν ἐβόρεγε ἡ θάλασσα. Ἦ ὥρα ἦταν ὀκτώ. Εἶχαν ζεσταθῇ ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ δὲν αἰσθάνοντο πολὺ τὴν παγωνιά. Ἀλλ' ὅτε ὁ οὐρανὸς ἦταν ἀνέφελος, ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὴν ἀνατολή, ἀέρας δὲν ρυσούσε καθόλου καὶ ἡ θάλασσα ἀπλώνονταν γαλανὴ καὶ ἀκύμαντη, ὅπως τῆς ὥρας ἐκείνης τοῦ Μεσογείου. Τὸ ἀκρωτήρι Ἀητονουγίου, γυρισμένον σὰ γιαντῆνι, διεκρίνετο καθαρὰ σὲ ἀπόστασι τεσσάρων μιλίων, πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. Πίσω, 'ς ἄλλη τόση ἀπόστασι, ἐφαίνοντο τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους Φάρ-Ουέστ.

Οἱ ἀποικοὶ ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ προγευματίσουν. Ἀναψαν μιὰ μεγάλη φωτιά ἀπὸ θάμνους καὶ ξερὰ φύκια καὶ ἐκάθισαν κοντὰ της. Ἐνῶ ἔτρωγαν, ἐκύτταζαν. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου Λίγκολν ἦταν ἐντελὴς ἀγρόν καὶ ἀποτελοῦσε ἀντίθεσι πρὸς τὸ δυτικόν, Ἄν, ὅπως εἶπε τότε ὁ ρεπόρτερ, ἡ τύχη ἔφριγγε τοὺς ναυαγούς τοῦ ἀέρος 'ς ἐκεῖνο τὸ ἀκρωτήρι, ὅλ' ἐσχημάτιζαν πολὺ ἄσχημη ιδέα γιὰ τὴν μέλλουσα κατοικία τους.

Νομίζω μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικός, ὅτι δὲν θὰ γλυτώναμε, γιατί ἡ θάλασσα ἐδῶ εἶναι πολὺ βαθειὰ καὶ δὲν ἔχει οὔτ' ἓνα βράχο, οὔτε μιὰ ξέρα, ὅπου θὰ μπορούσαμε νὰ καταφύγουμε. Μπροστὰ στὸ Γρανίτινο - Παλάτι ὑπάρχουν τουλάχιστον βράχοι, ἀμμόλοφοι, ἓνα νησάκι. Ἐδῶ τίποτα! Ἡ ἄβυσσος μόνον τοῦ ὁκεανοῦ.

Εἶναι παράδοξο, παρατήρησε ὁ Γεδεών Σπίλεττ, πῶς τὸ νησί μας, μικρὸ σχετικῶς, παρουσιάζει τόση ποικιλία ἐδάφους. Αὐτὴ παρατηρεῖται συνήθως σὲ ἡπείρους μεγάλης ἐκτάσεως. Θάλεγε κανένας, ὅτι τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου Λίγκολν, τὸ τόσο πρᾶσινον καὶ γόνιμον, περιβρέχεται ἀπὸ τὰ θερμὰ νερά τοῦ Μεξικανικοῦ ὁκεανου, ἐνῶ τὰ βόρεια καὶ νοτιοανατολικά αὐτὰ ἀκρωτήρια ἀπλώνονται σὲ καμμία Πολικὴ Θάλασσα.

— Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Κύριος Σμιθ. Αὐτὴ τὴν παρατήρησι τὴν ἔκανα καὶ ἐγώ. Αὐτὸ τὸ νησί, καὶ κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴ φύσιν, τὸ βρισκῶ παράξενο. Ἐχει ὅλες τῆς ποικιλίας μιᾶς ἡπείρου καὶ καθόλου ἀπὸ τὸ νῆσον ἄλλοτε ἡ-πείρος.

— Ἡπείρος, εἰς τὴ μέση τοῦ ὁκεανου; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 233)

«Σώπα!» τοῦ κἀνω· «Ναί! μοῦ ἀποκρίνεται. Τὸ κορμί του τὸ θάψανε μαζὶ μὲ τὰλλα τρία κορμιά τῶν ἀδελφοποιτῶν του, ἀλλὰ τὰ κεφάλια τους τὰ κρεμάσανε στὸ μεγάλο πλάτανον τῆς πλατείας καὶ περνάει ὁ κόσμος καὶ τὰ γτύνει.

«Τί λές; τοῦ εἶπα πάλι, ἐνῶ τὰ γονατὰ μου ἔτρεμαν, ὁ κόσμος ὅλος φτύνει τὸ ὠμορφο κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ ἐγὼ κάθουμαι ἐδῶ ἡτυχ; Νικόλα, νὰ ἔχῃς καλὸ, ἀφισέ με νὰ πάω νὰ τὸ πάρω!

«Κακομοῖρα γυναῖκα, μοῦ εἶπεν ὁ ἄνδρας μου, ποῦ νὰ πᾶς δυὸ ὥρες θρόμο, νύχτα καὶ μὲ χιόνια!

«Δὲν γίνεται ἄλλοιως, Νικόλα, ἐγὼ θὰ τρελλαθῶ ἂν μείνω ἐδῶ. Ἀφισέ με νὰ πάω!

«Φοδᾶμαι γιὰ σένα, μιὰ νέα γυναῖκα καὶ ὠμορφῇ, νὰ γυρίζῃς στὴν ἐρημιάν.

«Νικόλα, μὴ φοδᾶσαι τίποτα ἀπὸ αὐτά. Τὰ νεῖατά μου θὰ τὰ σκεπᾶσῃ ἡ μαύρη νύχτα, τὴν ὠμορφίαν μου θὰ τὴν κρύψῃ ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος, καὶ τὴν ἐρημιάν θὰ τὴν νικήσῃ ἡ ἀδελφικὴ μου καρδιά, ποῦ θὰ πάῃ νὰ δώσῃ τιμὴ καὶ ἀνάπαυσιν στὸ ἀδελφικὸν κεφάλι.

«Ἐχῃς δίκην, Γαρουφίω, μοῦ εἶπε. «Ὅ, τι καὶ ἂν ἔκανες, δὲν εἶναι σωστὴ αὐτὴ ἡ μεγάλη προσβολὴ 'ς ἓνα πεθαμένο' κάθησε σὺ ἐδῶ, καὶ θὰ πάω ἐγὼ νὰ κάμω ὅ, τι πρέπει.

«Ὁχι, Νικόλα! τοῦ εἶπα γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μὴ κάνῃς αὐτό, γιατί ἂν σὲ πιάσουν, ἀλλοιμονό μας. Ἀντὶ νὰ κλαῖμε ἓνα, θὰ κλάψουμε δύο. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ ἀφίσουν ζωντανόν. Δὲν συλλογίζεσαι, τί θὰ γίνουμε ὕστερα δύο γυναῖκες καὶ ἓνα μωρό; Νικόλα μου, τοῦ εἶπα σωριασμένη μπροστὰ στὰ πόδια του, στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου καὶ στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μας, ἀφισέ με μένα, ἀργότερα δὲν θὰ εἶναι καιρός.»

Ἐκεῖνος συλλογισμένος μὲ κύτταξε καὶ, καθὼς τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὰ ξύλα τῆς γωνιάς ἔλαμψαν, παρατήρησα ὅτι ἦταν θαυρασμένους. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγο μοῦ εἶπε, «πήγαινε!», καὶ μπῆκε στὸ σπῆτί μας νὰ ἰδῇ τὸ μικρὸ μας

ποῦ τοῦ ἐφώναζε τατά, τατά. Ἐστηκώθηκα καὶ ἐγὼ καὶ μπῆκα μέσα, ἐκύτταξα τὸν ἄνδρα μου μὲ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐδρασίστη ἡ φλογισμένη μου καρδιά. Ἐπειτα ἐπῆρα μιὰ πολὺ βραεῖα καπὸτα καὶ ἓνα καινούργιον ταγάρι ἄδειο, καὶ εἶπα δυνατὰ εἰς τὴν δυστυχισμένην τὴ μάνα μου: «Ἐχε, καλέ, τὸ νοῦ σου στὸ σπῆτι ὡς τὴν αὐγή, γιατί ὁ Νικόλας μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἄρρωστη ἡ πεθερά μου καὶ θὰ πάω νὰ ξενυχτήσω ἐκεῖ.

«Στὸ καλὸ, θυγατέρα, —μοῦ εἶπεν ἐκείνη, γιατί εἶχε τὰ λόγια πάντα λίγα, —καὶ ἔννοια σου.

«Καληνύχτα», τοὺς εἶπα καὶ ἐγώ, καὶ μὲ μιὰ ἀλλοιώτικη δύναμι μέσα στὴν καρδιά, ἐτράδῃξα. Τί κρύο φοβερὸ ἦταν ἐκεῖνο! Ὅλα γύρω μου ἄσπρα! τ' ἀστέρια ἀπὸ πάνω μου χρυσᾶ, καὶ μόνο οἱ συλλογισμοὶ ἦσαν κατὰμαυροὶ καὶ σκοτεινοί. Ἐπήγαυκα καὶ τὰ βήματά μου ἔκαναν ἓνα τρομερὸ κρότον μέσα σὲ κείνη τὴ φοβερὴ σιγαλιά, ὥστε ἓνα δυὸ φορὲς ἔκανα νὰ γυρίσω, ἀλλὰ παλὶ ἐθάρρευα καὶ προχωροῦσα καὶ κατῴρθωσα νὰ φθάσω εἰς τὴν πλατείαν τῆς Τρίπολης πρὶν τὰ μεσάνυχτα. Ἐστάθηκα φοβισμένη καὶ παρετίρησα τριγύρω μὴπως ἦτο κανεῖς! ἀλλὰ κατὰ καλὴν μου τύχην, οὔτε ἄνθρωπος φαινότανε, οὔτε φωνὴ ἀκούγεται.

Ἐτρεξα σὰν τρελή, ἀκούμπησα στὸν κορμὸ τοῦ στοιχειωμένου πλάτανου, ποὺ διέκριναν νὰ κρέμονται ἀπὸ τὰ κλαριά του, δεμένα μὲ σχοινιά, τὰ τέσσαρα λεβέντικα κεφάλια. Ὅταν ἐγνώρισα τὸ κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ μου, μὲ ἐπίασε μιὰ τέτοια λαχτάρα, ὥστε σέρνωντας ἐπῆγα στὴν βρύσι καὶ ἤπια λίγο νερό. Ἐπειτα, τρομαγμένη πολὺ, ἔλυσαν τὸ σχοινί, ἔρπαξα τὸ κεφάλι, τὸ φίλησα κλαίωντας καὶ τῶβαλα στὸ ταγάρι. Ἐπῆρα καὶ νούργια δύναμι καὶ καινούργιον θάρρος καὶ ἔτρεχα, ἔτρεχα ὁλοένα. Κάπου - κάπου κανένας σκύλος μὲ γαυγίζε ἀπὸ καμμιὰ μάνδρα, ἀλλὰ ἐμένα δὲν μὲ σταματοῦσε. Ὅταν ἐπλησίασα στὸ Στενόν, μιὰ κουκουβάγια, ἀπὸ ἓνα χαλασμένο πύργο, ἐφώναξε θλιβερά. Τὰ γονατὰ μου λυγίσανε καὶ κάθησα σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἄκουα τὸ μοναχὸ μοιρολόγι τῆς κουκουβάγιας γιὰ τὸ νεκρὸ ποῦ εἶχα εἶδον ὦρό μου, ὅταν ἀντίκρισα μιὰ κατὰμαυρη σκιά νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω μου γρήγορα. Τὰ ἔχασα, καὶ ἐπειδὴ ἦ-τανε τὸ νεκροταφεῖον τοῦ χωριοῦ μας κοντὰ, ἐνόμισα ὅτι ἦτανε κανένας βρουκόλακας καὶ θάμνα νεκρή, ἂν δὲν ἐννοιωθὰ τὴν φωνὴν τοῦ Νικόλα νὰ μὲ ρωτᾷ σιγά, ἂν τὸ ἔφερα. Συνῆλθα ἀμέσως καὶ ἐδόξασα τὸ Θεὸ ποὺ ἐγλύτωσα.

«Ἐλα κοντά μου, μοῦ εἶπε ὁ Νικόλας» ἐδῶ πέρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν μᾶς περιμένει ἡ κουμπάρα μας ἡ Θανάσαινα,

ἡ κανδηλανάστρα, καὶ ἔχουμε σκαμμένα στὰ πόδια τοῦ μακροῦ τοῦ πατέρα σου, γιὰ νὰ τὸ βάλουμε. Ἐπῆρα καὶ κρασί νὰ τὸ πλύνουμε καὶ κεράκι νὰ τοῦ ἀνάψουμε. Μὴ φοδᾶσαι! ἡ Θανάσαινα, καὶ νὰ θέλῃ νὰ μαρτυρήσῃ, δὲν θὰ τολμήσῃ, γιατί θὰ κατηγορηθῇ.»

Ἐγὼ εὐχαριστήθηκα τότε, ἐπήγαμε σὲ μιὰ ἄκρην, ἐπλύνουμε τὸ κεφάλι, ἐνῶ ὁ Νικόλας λυπημένος ἐκρατοῦσε δύο κεράκια, καὶ ἔπειτα τὸ ἐβόλαμε κοντὰ στὸν πατέρα μας, ἐστρώσαμε τὰ χῶματα, ἐμπήξαμε τὰ κεράκια ἀπάνου, καὶ ἐνῶ ἐτραβούσαμε νὰ φύγωμε, εἶπαμε: «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ, δυστυχισμένη Νάστο!

«Θὰ τὸν συχωρήσῃ ὁ πολυεύσπλαχνος» δὲν εἶδατε πόσα καὶ τι γὰρ ἔχει ἀναμμένα εἰς τὸν οὐρανόν;» μᾶς εἶπε ἡ κυρὰ Θανάσαινα, ποῦ ἦτανε καὶ νουνὰ του.

Ὅταν ἐβόλαμε εἰς τὸ σπῆτι μας, οἱ πετεινοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ λαλοῦν, ἀλλὰ ἐμένα ἄρχισαν νὰ μὲ πιάνουν κρυάδες καὶ ἐμείνα δυὸ ἡμέρες 'ς τὰ ρούχα. Ὅταν ἔγινε καλὰ, τὰ εἶπα ὅλα εἰς τὴν μητέρα μου, ἐβόλαμε κὼλλυδα, ὅθθεν γιὰ τὸ πατέρα μου, τὰ ἐπήγαμε εἰς τὸ τάφο καὶ ἐκεῖ ἐκάμαμε τὰ θλιβερά μοιρολόγια καὶ γιὰ τοὺς δυὸ.

— Πραγματικῶς, ἦταν ὥρα τοῦ ἀληθινοῦ αὐτοῦ παραμυθι, εἶπαν ἡ καὶ ἡ ἑλὲνη καὶ τὰ τέκνα της, προσδεδέπντα τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς κυρὰ Γαρυφαλιάς. Ἀλλὰ γιατί τόσα ἔτη ποῦ εἶσαι μαζὶ μας, δὲν μᾶς τὸ εἶπες εἰπῆ; — Μὲ κρατοῦσε ὁ φόβος καὶ ἡ ντροπή, ἀπῆντησεν ἡ κυρὰ Γαρυφαλιά. Μὰ τώρα ποῦ ἄκουσα νὰ θαυμάζετε ὅλοι αὐτὴ τὴν Ἀντιγόνη ποὺ ἔκαμε ἓνα πρᾶγμα σχεδὸν ὅπως ἐγώ, ποῦ ἐφρόντισε δηλαδὴ νὰ θάψῃ τὸν Πολυνείκη, ὅπως ἐγὼ τὸν Νάστο μας, ἔλαβα θάρρος καὶ τὸ εἶπα.

— Ἐκαμῶς πολὺ καλὰ, γιατί ἡ πρᾶξι σου εἶναι ἐπίσης εὐγενὴς καὶ γενναία, ὅπως τῆς Ἀντιγόνης μὲ τὴν διαφορά ὅτι εἶναι ἄλλη ἐποχὴ τώρα, καὶ δὲν ζῇ ἓνας Σοφοκλῆς γιὰ νὰ κάμῃ ἓνα νέον δράμα μὲ ἥρωϊδα του ἑσένα.

— Ἐ! ἂς εἶναι καλὰ τὰ παιδιὰ μας, ποῦ ἔγιναν ἀφορμὴ μὲ τὰ μαθήματά τους νὰ ἔλθῃ ἡ οὐιλία, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔκαμε τὸ βιβλίον.

— Κυρὰ Γαρυφαλιά, ἐφώναξαν γελῶντα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔγραψε τὸ βιβλίον, ἔχει δύο χιλιάδες χρόνια ποῦ ἀπέθανε, τί καλὰ νὰ εἶναι;

— Ἀς ἀγιάσῃ τότε ἡ ψυχὴ του, ἀφοῦ ἔγραψε τόσο ὥραϊα πράγματα! ἀπῆντησεν ἡ γραῖα καὶ ἀπῆλθε μὲ ὑπερήφανον βήμα, διὰ νὰ ἐτοιμασῇ τὸ τραπέζι, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχετο καὶ ὁ ἀγαπητὸς της Παναγιώτης.

ΚΑ ΑΝΘΕΟΥ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«Αξαφνα, ο Πετράκης ταραχθηκε. Σε απόστασι είκοσι μέτρων, περνούσε μια κυρία, που κρατούσε απ' το χέρι ένα παιδί. Ήταν ή μητέρα του με το μικρό Ρικέτο. Μια τύψις ανέβηκε στην ψυχή του Πετράκη. «Αν έφευγε κρυφά, αν εγίνετο έτσι άφαντος, ή δυστυχισμένη γυναίκα, που μ' όλ' αυτά τον αγαπούσε, θα ενόμιζε πως έπαθε κανένα κακό, πως σκοτώθηκε, πως πνίγηκε... Αυτό αναστάτωση τον Πετράκη. Την στιγμή που άπεχωρίζετο την μητέρα του, ίτως για πάντα, δεν ένθυμείτο παρά μόνο τα χάδια της και τα φιλήματα της. Κρύφθηκε πίσω από έναν τοίχο κ' ένευσε του 'Αντωνάκη να πλησιάση.

— Πρέπει να ρίξω ένα γράμμα στο ταχυδρομείο, του είπε. Που θα σε βρω ύστερα;

— Στο ίδιο μέρος, ψιθύρισε ο μικρός.

«Ο κύβος έρρίφθη!

Ο Πετράκης έφυγε τρέχοντας.

Έβγαζε στο ταχυδρομείο, αγόρασε μια βραχεΐα επιτολή κ' έγραψε:

«Αγαπητή μου μαμά,

«Ο κ. 'Ανριέ μ' έδιωξε από το σπίτι.

«Επειτα, κ' εγώ υποφέρω πολύ μαζί σας,

«και σεις, μου φαίνεται, θα είσθε πικρό ευτυχείς χωρίς εμέ.

«Πηγαίνω λοιπόν να βρω τον πατέρα μου στο Παρίσι. Μή τρέξεις να με προ-

«φθάσης» θα είμαι πολύ μακριά όταν θα λάβης αυτό το γράμμα.

«Σου ζητώ συγγνώμη, αγαπητή μου μαμά, και στέ καταρλιώ, καθώς και τον άδελφό μου.

«Ο Πετράκης σου»

Μια στιγμή, ο Πετράκης έδιστασε, σκέφθηκε...

«Ω, αν οι γονείς του, ή μητέρα του κ' ή αληθινός του πατέρας συμφωνούσαν, αντί να χωρίσουν, πόσο διαφορετικά θα ήταν ή ζωή του!

«Αλλά τώρα ήταν μια ζωή άνυπόφορη. Η σκηνή του Κινέζικου βάζου παρούσιάζθηκε μπροστά στα μάτια του. Πόσο σκληρό, πόσο βάνουσα τον μεταχειρίστηκε ο πατριός του!..

«Α, όχι! καλύτερα να πεθάνη, παρά να ξαναγύριση στο σπίτι του.

«Έκλεισε την βραχεΐά του και την έρριξε στο γραμματοκιώτιο. Ο κύβος είχε ριφθή!..

Γύρισε έπειτα στον 'Αντωνάκη, που τον περίμενε στο ίδιο μέρος, όπως του υποσχέθηκε.

Δεν ήταν ή πρώτη φορά που ο μικρός έμπαινε στη φορτηγίδα κάποιου φίλου του. Οι γονείς του δεν παραξενεύθηκαν βέβαια, όταν τον είδαν μαζί με τον Πετράκη. Και μια στιγμή που δεν τους έπρόσεχαν καθόλου, του είπε:

— Πετράκη!.. κατέδα τώρα στ' άμπάρι... Νά, από δω... 'Ακούσθα με!

Βρέθηκαν κ' οι δυο κάτω στ' άμπάρι, μέσα 'ς ένα ώκεανό από σακκιά, 'ς ένα φως θαμπό, σχεδόν σκοτάδι. Μια δυνατή, άσχημη μυρωδιά έπιασε τον Πετράκη στο λαιμό. Μύριζε ψάρι, κατράμι και κόλλα.

Ο φίλος του του ψιθύρισε:

— Ξαπλώσου άπάνου στα τσουβάλια και μην κουνήθης. Θα σου φέρω να φας, όταν θα φάμε και μες.

«Ανήσυχος λιγάκι, ο Πετράκης φώτισε:

— Τελείωσε τουλάχιστο το φόρτωμα:

— Ναι, ναι. Μή φοβάσαι και δεν θα σου ρίξουν άπάνω σε τσουβάλια. Γεια σου, περιμένε!

— Ευχαριστώ, 'Αντωνάκη. Είσαι πολύ καλό παιδί.

— Και σύ είσαι άλλο τόσο. Σε λιγάκι θα με ξαναείδης.

— Και μην ξεχάσης το φαί...

— Έννοια σου, δεν θα σάφισω να πεθάνης της πείνας.

— Αργότερα, ο 'Αντωνάκης κατέδθηκε στο άμπάρι κ' έδωσε του Πετράκη ψωμί, βούτυρο, έν αυγό βραστό κ' ένα μήλο.

— Ορίστε! του είπε.

Κ' έπρόσθεσε πονηρά:

— Έχει κανένα μικρό που ρυμ που άρ για το γκαρνόν;

— Όχι, 'Αντώνη, μην κάνης σά ζητιάνος, άποκριθήκε ο Πετράκης.

«Αμα βρω τον πατέρα μου, θα σου κάμω ένα καλό δωρο, αλλά για την ώρα, τα λεπτά που έχω μου χρειάζονται...

«μπορεί να μου χρειασθούν. «Αν με κρατεις έτσι, χάρισμα, από φίλια, πάει καλά. «Αν άπαιτεις όμως να σε πληρώνω για το κάθε τι, δεν θα μείνω στο

πλοίο σου. Αύριο, πριν ξεκινήσουμε, τα λέω όλα στους γονείς σου και φεύγω.

«Ο 'Αντωνάκης είχε αρχίση ναγαπά τον καινούργιο του φίλο κ' αυτά τα λόγια τον άγγιξαν στο φιλότιμο, τον έκαμαν να αισθανθή κάποια ταπεινώσι.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

10.—ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

(Διάλεξις του κ. Χ. 'Αννινου)

Ο Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος, υιός του κλεινού ιστορικού Κωνσ. Παπαρρηγόπουλου, γεννήθη το 1843 εις τας 'Αθήνας, όπου και έξεπαιδεύθη, σπουδάζας τα νομικά και αναγορευθείς διδάκτωρ έν ηλικία 23 ετών. Φύσει φιλομαθής, ένέκυψεν εις την μελέτην των αρχαίων συγγραφέων και των νεωτέρων φιλολογιών. Τα πρώτα του νεανικά έργα ήσαν πεζά, κοινωνικά και φιλοσοφικά μελέται. 'Αλλά σχεδόν συγχρόνως ήρχισε να γράφη και ποιήματα. Η λυρική συλλογή του «Στόνοι» έδραβεύθη εις τον Βουσιναϊον διαγωνισμόν το 1866. Αργότερα έράνησαν ή συλλογή του «Χελιδόνες», το έκτενές ποίημα «Ορφεύς και Πυγμαλίων», ή σειρά των «Χαρακτήρων» — ίδιόρρυθμων πεζών διαλογικών έργων, — ή πολιτική κωμωδία «Συζύγου έλλογη» και το 1871 το τελευταίον του βιβλίον «Η άγορά». Θύων εις τας Μούσας, έξήσκει συγχρόνως μετά ζήλου και το επάγγελμα του δικηγόρου. 'Απέθανε νέος, το 1873.

Τα ποιήματα του Δημητρίου Παπαρρηγόπουλου διαπνέονται από μίαν άπαισιόδοξον, μεγαλοκήνην φιλοσοφίαν. 'Αλλά τοιούτος ήτο αληθινά ή χαρακτήρ του. Διά τοϋτο εις τούς κάποις άτέχνους, καθολολόγους του στίχους, οι κριτικοί εύρίσκουν ένα βαθύ αίσθημα, ειλικρινές.

Αποσπάσματα διαφόρων ποιημάτων

Είς μάτην έπεσήτησα
Παντού την ευτυχίαν,
Δέν εύρον ειμή στεταγμένον
Και πόνον και πικρίαν.

Τόν τάφον του ο άνθρωπος
Γεννάται όπως σκάφη.
Ράπτων το σάβανον αυτού
Τόν βίον άναλίσκει.

Η ύπαρξις του πόδς στιγμήν
'Επί της γης θάστρον ήν,
Διπλοϋται εις τόν θάνατον
Και θνήσκει, θνήσκει, θνήσκει.

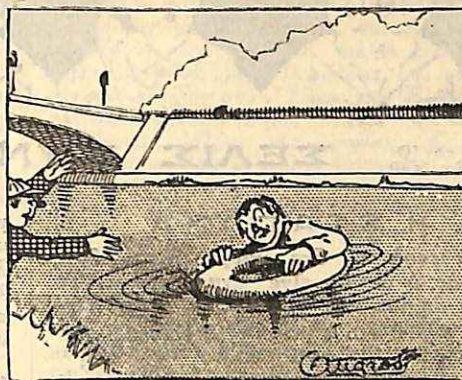
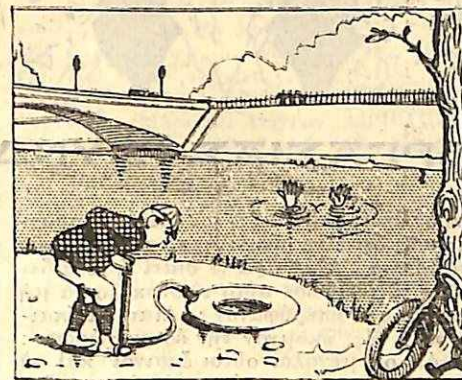
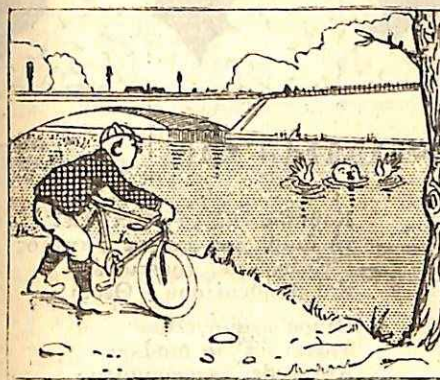
Θώπευε, θώπευε, φανέ,
Την πλάκα των θανάτων!
«Ω, πόσοι έκοιμήθησαν
Χωρίς τινος θωπείας!

Πόσοι θα ήσαν σήμερον
'Εδω, έν μέσω ζωώντων,
'Εάν έθώπευεν αυτούς
'Εν βλέμμα συμπαθείας...

Αντί μαρμάρων και μανσωλείων
'Επί του τάφου μου καφενειόν
Ποθώ, ω φίλοι, να έγερθῃ.
Όποταν πίνουν καρπέν οι άλλοι
Ευμύον κρασίον θενά προβάλλῃ,
Τό άρωμά του να άσφραγισθῇ.

Θά μ' εΐπης άτεχον δικαίως ίσως.
Δέν λεπτοργώ τούς στίχους όπως άλλοι.
Εις την βλακειάν μέγα τρέφω μίσος
Και εις την ερίην ή βλακεία θάλλει.

ΚΑΙ ΆΛΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Ο Κωστάκης είχε καλός ποδηλάτης, αλλά δεν ξέρει να κολυμπά. Μια μέρα, εκεί που γύριζε από μια εκδρομή, είδε στο ποτάμι έναν άνθρωπο που έκινδυνευε

να πνιγῇ. Τί να κάμῃ; Νάπερτε στο νερό; Θα πνιγούνταν κι αυτός. Κι άατραπιάως του έρχεται μια ιδέα: Βγάξει το καουτσούκ του ποδηλάτου του, το φου-

σκώνει καλά και το πετά ως σωσίβιο στον πνιγόμενο. Έκείνος το άρπάζει και σώζεται. Κι' ο Κωστάκης καμαρώνει πάλι για την καινούργια του εφεύρεσι.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΛΗΜΑΤΑΡΗΣ

Ήταν μια φορά ένας μικρός Γιαννάκης που ζούσε μαζί με τη γιαγιά του. Ένα ζεστό άπομεσήμερο του 'Ιουνίου, φώναξε ή γιαγιά το έγγονάκι της και του είπε.

— Γιαννάκη μου, τα γέρικά μου πόδια άπόστασαν. Θα σου δώσω τρία θέληματα βιαστικά και θα τα κάμης για χαιτήρ μου. Παρ' αυτό το μπουκαλάκι. Θα το πᾶς στον Μπαρμπα-Δῆμο. Είνε άρρωστος όχτώ μέρες τώρα και μπορεί το γιατρικό που τ'υ στέλνω να τον γιατρέψῃ. 'Υστερα θα δώσης αυτό το άσημένιο δίφραγκο στην Κυρά-Λεϊμονιά, για να αγοράση γάλα για το μωρουδάκι της. Και κατόπι, θα πάρης τα πόδια να τρέξης στη γρηά-Καλή, τη γυναίκα του ξυλοκόπου, κει κάτω στο λόγγο, και θα της δώσης αυτό το γράμμα. Τῆς γράφει καινούργια για το γιοί της από την 'Αμερική, που τον κλαίει τώρα τόσον καιρό. Μά, Γιαννάκη μου, να σε χαρώ, να κάμης γρήγορα. Κάθε λεπτό που θα χάνης, θα το κλέβης από τον Μπαρμπα-Δῆμο που είνε άρρωστος, από το παιδάκι της Κυρά-Λεϊμονιάς που πεινάει το κακόμοιρο και από τη φτωχή Γρηά-Καλή που κλαίει στο καλύδι της.

Ο Γιαννάκης άρισε χάμου το δέχτυ που έπλεκε, πήρε το μπουκαλάκι, το άσημένιο δίφραγκο και το γράμμα, φέρεσε το σκούρο του, φίλησε τη γιαγιάκα του και έφυγε με το γοργότερό του βῆμα.

Στο πλάτωμα τῆς 'Αγοράς, είδε τον Πετράκη, το Γιακουμή και το Νικολό τους φίλους του. Ρίχνανε το τόπι στον αυτότοχο του σχολειού. Τον γνώρισαν και τον φώναξαν από μακριά:

— Ε! Γιαννάκη, τρέχα και σύ. Τέταρτο θέλουμε στο παιχνίδι.

— Θα μούκανε μεγάλη ευχαρίστη-

σι, μά δεν μπορώ. Είμαι βιαστικός. Πάγω να δώσω γιατρικό στον Μπαρμπα-Δῆμο.

— Άκου κει! φωνάζει ο Γιακουμῆς. Τώρα Μπαρμπα-Δῆμος! Κεινος πέθανε. Έλα να παίξουμε.

«Αλήθεια ήταν τάχα; Μά ο Γιαννάκης έταξε πως δε θάχανε καιρό. Και μ' όλες τις κοροϊδίες των φίλων του, τράβηξε το δρόμο του και έφτασε στο μικρό άσπρο σπιτάκι με το ξύλινο μπαλκόνι.

Χτύπησε το βαρίδι της πόρτας δυνατά. Μια γυναίκα του άνοιξε. Φορούσε ένα μαύρο μανδήλι στο κεφάλι της. Ο Γιαννάκης τῆς πρόσφερε το μπου αλάκι με το γιατρικό.

— Νά το γιατρικό που στέλνει ή γιαγιάκα μου στον Μπαρμπα-Δῆμο, για να γιάνη.

Μά ή γυναίκα του άποκρίθηκε με φωνή τραχεία:

— Κακόπαιδο, να γυρίσης στη γιαγιά σου, με το γιατρικό σου. Ο Μπαρμπα-Δῆμος πέθανε πιά. Θάπαίξες στο δρόμο χωρίς άλλο.

Και έκλεισε άπότομα την πόρτα κατάμουτρα.

Με βουρκωμένη καρδιά ξανάρχισε ο Γιαννάκης το δρόμο του.

Η Κυρά-Λεϊμονιά κάθονταν λίγο έξω απ' το χωριό, σ' ένα σπίτι έλκεινό, βρώμικο. Ο δρόμος περνούσε μέσα από ένα μικρό δασάκι. Ήταν ζέστη και ο Γιαννάκης έτσι γρήγορα που περπατούσε, δίφρασε φοβερά. Γύρω του, στῆς άκρες του μονοπατιού, κάτι κόκκινα σημάδια, κάτι προκλητικές νόστιμες φρούλες του φαίνονταν σαν να τον γλυκοκοιτούσαν κάτω από τα πράσινα τους φύλλα. Φίλεγες και τον προσκαλούσαν να τίς κόψῃ. Σταμάτησε μια στιγμή.

«Εσκυψε κιόλα κι' άπλωσε το χέρι του. Μά γρήγορα - γρήγορα ξανασηκώθηκε.

Τα λόγια τῆς γιαγιάς του ήσαν άκόμα μέσ' στ' αυτιά του.

«Α, δεν είνε λόγος, που το μωρουδάκι τῆς Κυρά-Λεϊμονιάς θα διψήσσει περισσότερο από λόγου του. Μήπως γι' αυτό δεν ύστεροϋνταν τον καφέ της ή καλή γιαγιά δένα πέντε μέρες τώρα;

Κι' ο Γιαννάκης το ξανάβαλε στην τρεχάλα.

Η κυρά-Λεϊμονιά κάθονταν στο κατώρι της πόρτας της. Τα μαλλιά της ήσαν άχτένιστα, το ρουστανί της λιγδαμένο. Στα πόδια της βογγούσε ριγμένο κατά γῆς, βογγούσε το άθλιο μωρό της.

Ο Γιαννάκης λαχανιασμένος φτάνει μπρός της και τῆς δίνει το νόμισμα.

— Κυρά-Λεϊμονιά, ή γιαγιά μου σᾶς το στέλνει, ν' αγοράσετε γάλα για το μωρουδάκι σας.

Η γυναίκα πήρε το διπλό, το ζύγισε στη φούστα της και με μούτρα κατεβασμένα γυρνάει και λέγει τῷ άντρός της:

— Ένα διπλό, χαρά στη γενναϊοδωρία τῆς γρηά! «Ας είνε, ο ταβερνάρης θα δώσῃ, χαρμιά λίτρα μ' αυτό.

Ο Γιαννάκης δεν πίστεψε τ' αυτιά του. Στέκονταν άποσβολωμένος και στυλωμένος μπροστά τους. Ως που ο άντρας τῆς κυρά-Λεϊμονιάς έβγαλε την πίπα από το στόμα του και το φώναξε μ' άγρια φωνή.

— Θα τῷ δίνης για έχι, βρέ μυζιάρικο;

Κι' ο Γιαννάκης έφυγε πηλάλα μέσ' από το δάσος κατά το καλύδι του ξυλοκόπου.

Μά όσο γρήγορα κι' αν έκαμε, ή νύχτα τον έπρόκανε κι' άρχισε ν' άπλώνεται κάτω από τα ψηλά δέντρα. «Αξαφνα σαν ένας φόβος κούωσε την καρδιά του. Σκιάχθηκε τη μαύρη νύχτα, τη μοναξιά, τούς λύκους.

(Έπεται το τέλος) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Ίδω τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β'

Η ΣΤΑΓΟΝΑ

Μιά φορά κ' ένα καιρό, ήταν ένας γεωργός, ο οποίος είχε ένα χωράφι. Τό σιτάρι άρχισε να ξεραίνεται, γιατί είχε καιρό να βρέξει, και ο γεωργός ήτανε πολύ ανήσυχος γιατί άπάνω σ' αυτό τὸ χωράφι, ἐστήριζε ὅλες του τῆς ἐλπίδες. Σύνήθιζε νὰ ἐρχεται κάθε μέρα νὰ βλέπῃ ἐάν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίδα γιὰ νὰ βρέξῃ. Μιά μέρα, ἐνῶ στεκότανε στὸ χωράφι του καὶ παρατηροῦσε στὸν οὐρανὸ, δὺο μικρὲς σταγόνες, τὸν εἶδαν ἀπάνω ἀπὸ ἕνα σύννεφο· καὶ τότε ἡ μιὰ εἶπε στὴν ἄλλη: «Κύτταξε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο γεωργό· ἐκόπιασε τόσο γι' αὐτὸ τὸ σιτάρι, καὶ τώρα τὸ βλέπει νὰ ξεραίνεται. Τὸν λυποῦμαι καὶ θέλω νὰ τὸν βοηθήσω». — «Ναί», εἶπε ἡ ἄλλη, «ἀλλὰ εἶσαι μιὰ μικρὴ σταγόνα μοναχά· τί μπορείς νὰ κάνῃς;» — «Βέβαια,» εἶπε ἡ πρώτη, «βλέπω ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε, εἴν' ἀλήθεια· τοὐλάχιστον ὅμως θὰ τὸν παρηγορήσω λιγάκι. Θὰ προσπαθῶ νὰ πάω στὸ χωράφι, κ' ἂν δὲν μπορέσω νὰ κάμω τίποτα, θὰ δείξω τοὐλάχιστον τὴν καλὴ μου θέλησι». Καὶ κατέβηκε ἀμέσως κάτω, ἐχτύπησε τὴ μύτη τοῦ γεωργοῦ, καὶ ὕστερα ἔπεσε ἀπάνω σ' ἕνα στάχυ. — «Θεέ μου, τί εἶν' αὐτό;» εἶπε ὁ γεωργός, κ' ἔβαλε τὸ χέρι στὴ μύτη τοῦ «τ' εἶν' αὐτό; σταγόνα; Ἀχ, καὶ νῆρεξε!» Δὲν εἶχε φτάσῃ καλά-καλά ἡ πρώτη στὸ χωράφι, ὅταν ἡ δεύτερη εἶπε: «ἀφοῦ θὰ πᾶς ἐσύ, θὰ ἔλθω κ' ἐγώ». Κι' ἀμέσως ἐπῆγε κ' αὐτὴ καὶ ἔπεσε σ' ἕνα ἄλλο στάχυ. Τότε ὅμως ἕνα σωρὸ ἄλλες σταγόνες ἦλθαν ὅλες μαζί, γιὰ νὰκοῦσουν τί λέγαγε ἡ δὺο φίλες. «Ὅταν τῆς ἀκούσαν, καὶ ἔμαθαν ὅτι ἐπῆγαν νὰ παρηγορήσουν τὸν γεωργὸ καὶ νὰ ποτίσουν τὸ χωράφι, εἶπαν ὅλες μαζί: «Θά πάμε καὶ μετς». Καὶ μιὰ πυκνὴ βροχὴ ἀπ' αὐτὲς ἔπεσε κάτω. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐποτίστηκε ὅλο τὸ χωράφι, καὶ τὸ σιτάρι αὐξήσε καὶ ὠρίμασε. Καὶ ξεύρετε γιατί ἔγινε αὐτὸ; Γενιὰ ἡ πρώτη σταγόνα εἶπε: «Θά προσπαθῶ!...»

Κλέφτικο Βόλι

«ΟΧΙ ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ»

Εἰς ὅλους εἶχε κἀμὴ, θυμοῦμαι, ἐντύπωσι τὸ ὅτι τὴν ὀστενοχωροῦσαν τὰ συγγρητήρια. Παρεῖχε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἐθεώρει εὐκολώτατον καὶ φυσικώτατον πράγμα τὸ νὰ πάρῃ ἀκέραιον 10, νὰ ἔλθῃ πρώτη μεταξὺ 40. Καὶ ὅλοι εἶπαν: «Τί μετριοφρον!»

«Ἐνα χρόνον ἀργότερα ἡ μετριοφρον αὐτὴ ἀριστοῦχος εἶπε: «Α! ἡ Φύωφιν εἶνε ἀνεκτίμητο κορίτσι, καλὴ, ἐπιμελής, ἔξυπνη, μὴν κυττάει ποῦ βγήκε τριτοβάθμια, δὲν εἶνε τόσο εὐκόλο νὰ παρῇ κανεὶς ἀρίστα».

Καὶ ὅταν κἀποὶς παρτήρησε «καὶ ὅμως σὺ τὸ πῆρες» ἕνα βαθὺ ἐρύθημα χύθηκε στὸ πρόσωπό της. Καὶ ἐνόμισαν ὅλοι πῶς ἦτο ἐρύθημα μετριοφροσύνης. Μὰ δὲν εἶχαν δίκην. Ἀφοῦ τὴν πρὸς τὴν φίλην της ἐκτίμησιν δὲν ἐλάττωγε ὁ

μικρὸς ἐκείνος βαθμὸς, θὰ ἐπίστευε πραγματικῶς ὅτι εἶνε δύσκολον νὰ πάρῃ κανεὶς ἕνα ἀρίστα. Ἀλλ' ἄρα γε διατὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐκείνη κατῳρθώσε αὐτὸ τὸ δύσκολον νὰ μὴ τὴν καθιστᾷ υπερήφανον; Διατὶ οἱ ἔπαινοι ποῦ τῆς ἔκαμναν τὴν ἐστενοχώρουν; Διότι οἱ μεγάλοι οὗτοι ἔπαινοι καὶ τὰ υπερβολικὰ συγχαρητήρια ἐδείκνυν ὅτι τρόπον τινὰ οἱ ἄλλοι δὲν ἐπερίμεναν ἀπ' αὐτῆς, ὅτι ἐκείνη κατῳρθώσε καὶ τὸ ὅποιον, προκειμένου μὲν διὰ τοὺς ἄλλους ἀναγνωρίζει δύσκολον, διὰ τὸν αὐτὸν τῆς ὅμως εὐρίσκει φυσικώτατον. Διότι ἀντὶ μετριοφροσύνης, ἔχει μόνον συναίσθησιν τῆς ἰδίας ἀξίας.

Ἑλληνικὴ Αἴγλη

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΘΕΣΥΝΗ

Δὺο παιδάκια συζητοῦσαν καὶ τὴν κεφαλὴν τοὺς σποῦσαν: ἂν ὑπάρχῃ πιδὲ μεγάλη ἀπ' τοῦ ἡλίου, λάμπει ἄλλη.

Ἀφοῦ ἄδικα τὰ δὺο τοὺς βασάνισαν τὸ μυαλό τους, στήν καλὴ μαμά τοὺς πάνε καὶ γι' αὐτὸ τὴν ῥωτᾶνε.

Κι' ἀπαντᾷ: «Λάμπει ἄλλη, ἀπ' τοῦ ἡλίου πιδὲ μεγάλη, εἶνε κείνη ποὺ μᾶς χύνει στὴν καρδιά ἡ Καλωσύνη.»

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΘΡΥΨΑΔΑ

Τὸ παιδάκι μέσ' τὴν ἀγκαλιά τῆς μαμᾶς του μένει συλλογισμένο· κάποιον ἀπόκριφιν σκέψιν τὸ βασανίζει· ἔφαγα ρωτᾷε τὴ μαμά του; «μαμά, ἔχεις καὶ σὺ καρδιά καὶ χτυπάει σὺν τὴν δική μου;» — «Ἐχὼ παιδί μου, ἀπαντᾷ αὐτὴ, «ἔχῳ, ἀκουσέ τὴν πῶς χτυπᾷ· κάθε τὴς χτύπημα, κάθε τῆς παλμός εἶνε μιὰ σιγαλὴ δέσιν στὸ Θεὸ νὰ φυλάῃ τὴ μικρούλα σου καρδιά, πάντα ἀθῶα καὶ καθαρή ἀπὸ κάθε πονηρία τοῦ κόσμου». καὶ τὸ παιδάκι, μὲ τὸ χέρι στὸ στόμα, ξεχνιέται!...

Εἶνε νύκτα· ὁ ἀνεμὸς περνώντας μεσ' ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν δένδρων κάμνει τῆς κυρφῆς τῶν νὰ πλησιάζουν, ἕνα ἐλαφρὸ ψιθύρισμα ἀκούεται· εἶνε τὰ δένδρα ποὺ λέν' τὰ μυστικὰ των, μυστικὰ ἀτελείωτα, ὑπερκόσμου.

Κανένας ἄς μὴ ταράξῃ τὸ αὐλό τους· καμμιὰ φωνὴ ἄς μὴ διακόψῃ, τὸ σιγαλό τους ψιθύρισμα ποὺ ἀναβαίνει, σὺν μιᾷ προσεσχὴ εὐχαρίστιας, ψιλά στὸν οὐράνιο θρόνον Του...

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

ΑΔΕΛΦΟΙ

Ἀμοῖρος, ἔρημος τυφλός, ριγμένους στὴ γωνιά, Διαβάτες περιμένει κ' ἀδιάνκοπα ζητᾷ.

Χουτὸς ἐπέργαγε ἀπ' ἐκεῖ· τὴ διάβα του ἄκουσε ὁ τυφλός: — «Ἐλέησέ με, χριστιανέ· Καὶ βοήθειά σου ὁ Θεός».

Πικρὰ ἔχαμογέλασε· βγάινε ἀπ' τὸ δισάκκι Καὶ κόβει ξεροκόμματο: — «Φάε καὶ σὺ ψωμάκι».

Καὶ πῆγε ν' ἀπομακρυνθῇ. — «Νὰ ζήσης, Χριστιανέ μου» — «Κάλλιο μὴ ζῆσης, ἀδερφέ» — «Γιατί; τί ἔχεις, γυνί μου;»

Κάτσαν μαζί σὺν ἀδερφοί· Καὶ οἱ δὺο τοὺς χορτάσμενοι, Καὶ θεῖκὸ χαμόγελο μαζί τοὺς ἀπομένει.

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ

ΕΚ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Μιά φορά, ἕνας ἱεροκῆρυξ ἐστοιχίματισε μὲ ἕναν, ὅτι ὁτιδήποτε θέμα καὶ ἂν τοῦ δόσουν, αὐτὸς μπορεῖ ἐκ τοῦ προχείρου νὰ τὸ ἀναπτύξῃ. Τὴν ὁρισμένην Κυριακὴν, ὅταν ὁ ἱεροκῆρυξ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ αἰβωνοῦ διὰ νὰ κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν ὅποιον εἶχε στοιχηματίσει, τοῦ ἔστειλε ἕνα φάκελλο καὶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν φάκελλον εἶχε ὡς θέμα ἕνα μηδενικό. Τότε ὁ ἱεροκῆρυξ, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, εἶπεν: «Ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον!» καὶ ἄρχισε νὰ ἀναπτύσσῃ τὸ θέμα του.

Βαβαρομάχος Ἑλλάς.

ΤΟ ΠΡΩΙ ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ

Μὲς στὸ σκίωφιν ν' ἀντηχῇ κορυδαλλοῦ ἀρχίζει φωνὴ ἐλαφροῦ, χαρούμενο καὶ ζωηρὸ τραγοῦδι, καὶ μέσα σ'τὰ οὐράματα ὁ ἥλιος ποὺ γυαλίζει, ἐπαργυρώνει λυώνοντας τῆς κατσαχνιάς τὸ χνουδί.

Πρωτὶ-πρωτὶ στὴν ἑπταυλὶ δουλειὰ βαρεῖα ἀρχίζουν, στήθη μ' ἀφροῦς λευκὰ βωδιῶν μὲς σ'τὸ ζυγὸ δεμένα βλέπεις μέσα σὴν κατσαχνιά, θαμπὰ σκιαγραμμένα, ἐνῶ τὸ ὕψι πίσω ἀνοιξε ἀλλάκι ποὺ καπνίζουν Τριγύρω ἀκόμῃ τρέμοντας οἱ σκοῖνοι ἀπ' τὴ δροσὰ καὶ κἀδρο σηματοῖζοντας μαζί μὲ τὰ χουστὰ τὰ σάρτα, ὠμορφαίνουσε τοὺς μαύρους φράχτες πέρα.

Καὶ τὸ πουλὶ μὲ τὸ φτερό μὲς στὴ δροσὰ ἐλαφρὸ, ὅσο ἀνεβαίνει πειὸ ψηλά τοῦ ἡλίου τὸ ἀργυρὸ τὸ φῶς μεθ' αὐτὸ τραγουδεῖ, πετώντας στὸν ἀέρα.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Κλίνε, ἐσύ, τὸ γόνυ.

— Δὲν μπορῶ, δάσκαλε, γιατί ἔπεσε χθὲς καὶ τὸ κτύπησα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγὸν Κεφ. ΙΒ']

α'.) Παλίνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παιδικῆς Χαράς

ΡΑ	ΚΑΙ	ΡΕΙ	ΠΑ
ΡΙ	ΚΑΑ	ΚΑΡ	ΔΕ
ΚΑ	ΠΕΝ	ΛΙΟ	ΧΕ
ΤΕ	ΣΤΟ	ΚΑΙ	ΤΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῇ μιὰ κοινοτάτη παροιμία.

β'.) Λένιγμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου

Εἶμαι Κράτος τῆς Εὐρώπης· Κι' ἔχω ἐπ'αὐτῆς στοιχεῖα· Μ' ἂν τὰ τρία μοῦ ἀφαιρέσῃς, Θάπομεινουν ἄλλα τρία.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

U N N V R
O E R O A U I
I E C I O E
A O N T L R

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεῖσθαι ἀπαραίτητος ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α'.) Νέρον, Τίτος, Αἰγύσιος, Οὐεσπανιός, Σεβήρος, Καλιγόλας, Τιβέριος.—β'.) Πρωταπολιτεία, καὶ τοῦ χρόνου.—γ'.) La lettre N.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 26ην Ἰουνίου 1917.

ΠΟΛΥ ἔχρηκα ποῦ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων· Ὅστε δὲν μοῦ ἔγραψες ἐνεκεν ἀσθενείας, ἀναμειγμένης μετὰ νοσταλγίας καὶ ἀσχολιών. Ἡ ἀσθένεια πέρασε, δόξα σοι ὁ Θεός. Πέρασε καὶ ἡ νοσταλγία; κ' εἶνε κάπως λιγώτεροι αἱ ἀσχολίαι; Ἀς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ ἔξῃ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά, ὅπως πρῶτα.

Τὰ ὅρια γράμματα, Ναυτοῖται, εἶνε πιδὲ εὐχάριστα. Μοιάζουν, βλέπεις, μὲ τοῦ τύπου. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις καί, χωρὶς νὰ με παρακαλέσῃς· γονυπετῶς, οὐ θεωρῶ καὶ σὺ ὀνομάζω ἀπὸ τώρα ἕνα τῶν καλλιτέρων μου φίλων.

Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔχε ὑπομονήν. Ἐὰν ἡ μεταβολὴ ποῦ ἐγένετο, ἰδῇς ὅτι εἶνε διὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος, δὲν θὰ παρηγορηθῇς ἀμέσως; Ἡ πατρίς πρέπει νὰ τίθεται ὑπὲρ πάντα καὶ προπάντων ὑπὲρ τὰ πρόσωπα. Ἐκτιμῶ ἐντούτοις τὰ αἰσθηματὰ σου, ποῦ δείχνουν εὐαισθησίαν ἐξαιρετικήν.

Ἴδω καὶ μερικὲς στατιστικὰς τῆς Α'. Ἐξαμηνίας, ποῦ μοῦ στέλνει τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευ-

τεριάς: «Τῆς πιδὲ πολλὰς προτάσεις; Μ. Μυστικῶν ἔχει ὁ Γερμανόπουλος (18). Τὰ πιδὲ πολλὰ Π. Πνεύματα ἐφημερεύουν τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (8). Τὰ πιδὲ πολλὰ αἰνίγματα στοῦ: Ἐδ. Διαγωνισμοῦ, ὁ Νικητὴς τῆς Αὔριον (9). Καὶ ἔπειτα συνεχίσει.

Ἐχεῖς δίκην, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες. Ὁ Γερμανόπουλος; Μαρκῶς; ἀπῆλθεν τὸ 1911. Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον κατὰ λάθος ἐτυπώθη ὡς ἐτος; θανάτου τὸ 1913.—Ναί, ἔνδεκα Διαγωνισμῶν ἔγω νὰ δημοσιεύσω τάποτελέσματα. Ἐὰρξω ἀπὸ τὸ προσεχὲς καὶ θὰ τελειώσω ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Τὸ ἔξῃ; νῦντιμον ἀπῆλθεν πρόβλημα· εἶδεν ὁ Λάττω. Ἀσπὴρ εἰς ἕνα γαλλικὸν περιοδικόν: Στὸ κλαδί ἐνδὸς δένδρου καθύονται ὁ πουλιὰ. Ἐφαρνα, κυνηγὸς σκοτώνει τὰ τρία. Πόσα ἔμειναν;—Ἀπάντησις. Τὰ 3 σκοτωμένα· γιατί τὰ 2 πέταξαν καὶ ἔφυγαν.—Ἀλλὰ θὰ μπορούσε νὰπαντήσῃ κανεὶς καὶ ἀκάνενα. Διότι τὰ σκοτωμένα ἔπασαν κάτω καὶ τὰ πῆρες ὁ κυνηγός, δὲν ἔμειναν στὸ δένδρον.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Ἀσπ. Ἐννοία σου κ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ γίνουσι. Ὁρατότατος ὁ χάρτης τῆς νήσου Λίχου. Μοιάζει πολὺ μ' ἕνα ποῦ ἔκαμεν ὁ ἴδιος ὁ Βέρον.

Ἡ εἰσαγωγή τῆς δημοτικῆς γλώσσης; εἰς τὰ Σχολεῖα ἀπερρίσθη, Ἀγκάθι, ἀπὸ τὴν νέαν Κυβέρνησιν. Ἡ διδασκαλία ἐν πρώτοις; ὅλων τῶν μαθημάτων θὰ γίνεταί στῇ γλώσσᾳ ποῦ μιλοῦμε, τὴν ἀπλῆ, διὰ νὰ μὴν πελαγοῦν; Ἑλληνικοῦ; ὁ μαθητὴς καὶ διὰ νὰ καταλαβαίνει καλλίτερα. Ἐπειτα θὰ εἰσαχθῇ ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία. Θὰ διδάσκονται δηλαδὴ σύγχρονοι ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι, ποῦ ἔχουν γράφῃ στῇ δημοτικῇ. Τέλος; θὰ γραφοῦν κ' ἐπιτήδεες φιλολογικὰ, ἀναγνωστικὰ βιβλία διὰ τὰ παιδιά.

Ἔτσι, ἐκτός τῆς ἀρχαίας γλώσσης, θὰ μανθῇ ὁ μαθητὴς τελείως καὶ τὴν νέα, τὴν ἰστορικὴν. Αὐτὸ τὸ θεωρῶ μεγάλην πρόοδον καὶ μεγάλο εὐτύχημα.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγύ, Σιεννημαχιστάκι, εἶνε ἕνας πολὺ μεγάλος ποιητὴς καὶ κάθε θαυμασμός· γι' αὐτὸν εἶνε δικαιολογημένος. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν θεωρήσῃ ὀνόματι ἀπὸ τὸν Σιλβέρο, τὸν Μολιέρου, τὸν Γκαίτε. Βέβαια, ἡ κομμιὰ τῶν Μολιέρου δὲν ἔχουν τὴν φόρμα καὶ τὴν πλοκή τῶν σημερινῶν. Εἶνε πιδὲ ἀπλῆς, ἄς ποῦμε πιδὲ ἀτεχνῆς. Ἀλλὰ γιὰ συλλογίσου τὴν οὐσία! τὰ πρόσωπα, τοὺς χαρακτήρας, τὴν κοινωνικὴν ἀστυρά, τὰς κομμικὰς θέσεις, τὸ πνεῦμα καὶ τὸν στίχον! Αἰώνια ἔργα, πρότυπα, ποῦ τὰ ἐμυμήθησαν καὶ τὰ ἐμεταλλεύθησαν ὅλοι οἱ κατοπινὸι κομμιολογιστοί.

Ἐχεῖ καλῶς, Ὑπερασπαστά τῆς Σπάρτης. Τὴν ἀνωμαλίαν τῆς καταστάσεως τὴν ἐννοῶ ὡς ἐμπόδιον. Δὲν ἔχει ὁρεῖν κανεὶς διὰ τίποτα, ὅταν ἐπιγρατὴ ἀδεσπότῃ καὶ ἀγωνία. Εὐτυχῶς τὰ πράγματα ἡσυχᾶσαν, τὸ διχασμένον Κράτος ἐνώθη, ὁ στρατός ἀδελφώθη καὶ ὅσοι οἱ Ἑλληνας, μὲ μίαν ἰδέαν, θὰ ἐπιδιώξουν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος.

Τὸ Σῆμα, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, τὸ ἐξανθισθὲν Σῆμα τῶν Σπυριτοῦ τῆς Διαχαλιδωτῆς, ἂ. (ΔΔ). Ἡσῶς τῆς Θεάκης, ἂ. (ΚΚ). Ἐανθὴ Μεταχρυσόου, ἂ. (ΠΚ) Μαργαρίτα, ἂ. (ΜΠ). Μέλλον Προδουπονοῦ, ἂ. (ΑΡ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἡσῶς τῆς Ὑδρας, ἂ. Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, ἂ.

Μικρὰ μυστικά· Ἡσῶς τῆς Πατρίδος (0) μὲ Ἀλφειομένην Σῶρον—ἡ Γενναία Μελοσσοφροσύνη (0) μὲ Ματωμένο Ἠλιοβασιλεῖμα, Τρολλὴν Κορφατοπούλαν, Γερμανοπαῖδα, Λι-

σμοῦ ἐπικοινωνοῦμε καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα ἀδελφία μας! Τὰ χαίρομε ἐγκαρδῶς, ἐλπίζομε ὅτι κανένα κακὸ δὲν τοὺς συνέβη κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἔξῃ αὐτῶν μηνῶν καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐνεργήσουν τώρα καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ἐσπάρθωμα περισσότερον ἀπὸ μᾶς. Ἰδιαιτέρως ἐγὼ χαίρομαι τὸν παλαιοῦτόν μου Ὑμνον τῆς Ἑλευθερίας καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ.

Εὐτυχῶς, Ἡσῶς τῆς Θεάκης, ὅχι, δὲν ἄρχισε ἀκόμῃ ἐδῶ ἡ μεγάλη ζέση. Ναί, αἱ λέξεις τοῦ Κρυπτογραφικοῦ εἶνε ἀνάγκη νὰρχίζουσι ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς πρώτης κατὰ σειράν, ὥστε νὰποτέλῃται σὺν μιᾷ ἀκροστιχίᾳ. Παραδείγματος χάριν: Πετρούπολις, ἔτος; Τρίπολις, Ροῦπελ, οὗτος, ὕπερος, πόλις, λίπος, ἱππος, σελίς.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ γράμμα σου, Ἀδελφέναι Ἀθῆναι. Ἐγὼ ὅλα μοῦ τὰ παιδιά, καὶ τὰ ντόπια, καὶ τὰ ξένα, τάχαπὺ σὺν δικᾷ μου καὶ δὲν τὰ ἐξωρίζω. Γι' αὐτὸ μ' ἐπῆραν ἡ εἰρήσις τοῦ ἀποχωρισμοῦ σου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ὑπομονή. Ἀς ἐλπίσωμε, ὅτι ὅταν τελειώσῃ ὁ ἀπῆλτος; αὐτὸς; πόλεμος, ὁ ἐπιστρέψῃ; καὶ θὰ μ' εὖρῃς, ὅπως λέγεις, ἐμεγαλωμένη καὶ τιμημένη, ἀντὶ τοῦ περιοδικοῦ διὰ τὰ παιδιά τῆς αἰωνίας; μεγάλης καὶ τιμημένης Ἑλλάδος! ἂ

Μὲ μεγάλην καὶ χαρά, Κορμοκοράτωρ, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ ἐπτά μῆνας; ἀποκλεισμοῦ. Ἡ Χιὼν τοῦ Μπιζανίου καὶ ἡ Νησιωτοπούλα σου ἔστειλαν τεράδια· ὥστε τοὺς ὀφείλεις.

Καὶ αἱ ἰδιαιτέρες ἐπιστολαὶ μ' ἐχαροποίησαν πολὺ, ἀποκαλεσμένοι φίλοι μου, Διονύσιος Μορόπ. Φιλελεύθερος Ἑλληνας, Ἑλληνικὴ Καρδιά. Γράφετέ μοι τώρα συχνότερα διὰ νὰ ἀποζημιωθῶ.

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃ: Μικρός Ἀχαιοῦς, Σοφία Παπαντ., Κύνος, Δελός, ποῦ τὸν συγχαίρω, καὶ εἰς ἀντίθετον! Γυνθειωτάκι, Τρολλὴν Κορφατοπούλα, Χρυσὴ Ἀκτίς, Πανελλήνιος Πόθος, καὶ Ἀθάνατο Ναυτάκι.—Ἐστέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἔξῃ: «Βρετανικὸν φλέγμα». — «Ἡ πηγὴ». — «Τὸ ρυτίκι». — «Ἀετός». — «Μιὰ πολὺτιμη εἰκόνα». — «Ἰσότης». — «Ἀπὸ τὸ Φέλλη». — «Θρίαμβος τῆς Πέστεως». — «Ἡ πηγὴ καὶ ὁ ἀκάνος». — «Ὁ ἀριθμὸς 7». — «Εὐτυχία». — «Τὸ πρῶτον σχολεῖται

Γυνθειώτακι, Γερμανόπαιδα, 'Ακτίν, Καμέ-
λιαν, Παναχαίδα, 'Ελληνοπούλαν, Δούκισαν,
'Αργιόπαιαν, Μυσωτίδα, 'Ιριδα, 'Ιδιότρο-
πην, Τρισευγενήν—τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτε-
ριᾶς (0) με' 'Εθνικὴν Ἀναγέννησιν, Φασκαμ-
μιάν, 'Αστέρα τοῦ Βέγα—ὁ Μεγαλοπρεπὴς
Βόσπορος (0) με' Χρυσόφτερον 'Ελπίδα, 'Ο-
λυμπιονίκην, 'Ἡρώα τῆς Γραβιάς, 'Αλέξαν-
δρον τὸν Μακεδόνα, 'Ελληνικὸν Πνεῦμα,
'Ἡρώα Βελισσαρίου—ἡ 'Ἡρωϊκὴ 'Υδρα,
(0) με' 'Ενδοξὸν 'Υδραν, Διαβολάκι τοῦ 'Αο-
σακείου, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου—ὁ Κέ-
λης (0) με' Μέγαν 'Αλέξανδρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Μελαγχολίαν (τετράδιον πρὸς τὸν 'Ἡρώα τοῦ
Σουλίου ἐλήφθη· σοὺ ἔστειλε καὶ ἰδικόν του·)
Δημ. Σ. Μπερδ. (καμμία ἐκπτώσις δὲν εἴμπο-
ρεῖ νὰ γίνῃ εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἀγγελιδίων) 29ην
Μαΐου (ναί·) Μαρκησίαν (χαίρω πολὺ αὐτὸ
σοῦ ἐδίειξα· γράφε μου) Κῶμα τῆς Πατρι-
δος (βεβαίως· καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἔχουν δικαίωμα
ἐπὶ τοῦ 'Αθρόου Βραβείου) 'Υπερήφανο 'Ελ-
ληνόπουλο (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἀλλὰ σὸ ἐξῆς νὰ
γράφῃς τὸ κάθε τί σὲ χωριστὸ κομμάτι χαρτί·
ὅχι ὅλα μιζῇ, Π. Πνεύματα, 'Ασκήσεις, ἐπιστο-
λὴν, σαλάτα) Νίκων 'Ι. 'Αθ. (νὰ πάρῃς καὶ
ψευδώνυμον) 'Ιω. Πιλ. (ναί, εἶδες πόσα μοῦ
οφείλουν αὐτοὶ οἱ Πράκτορες· ἐπάνω ἀπὸ 600
δραχμάς· καὶ εἶνε καὶ ἄλλοι ἀκόμη, ποὺ ὀφεί-
λουν ἄλλα τόσα) Γεώργ. Δ. Τσ. (δὲν εἶνε ἀ-
νάγκη νὰ μοῦ τὸ στείλῃς· ὅλο· ἀντιγράφε μοι
δύο-τρεῖς σελίδας καὶ θὰ σοῦ πῶ) Ζακυνθινὸ
'Ακρογιάλι (κ' ἐγὼ χάρεκα πολὺ τὸ ψευδώνυ-
μον σοῦ ἐνεκρίθη σὸ 2ον φύλλον) Φλοῖσβον τοῦ
Εὐρώτα (δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σου· τώρα
ποῦ θὰ τελειώσῃ τὸ Α' Μέρος, πρὶν ἀρχίσω
τὸ Β', θὰ κίμω μίαν μικρὰν περίληψιν) Χαλι-
διωτάκι (χαίρω πολὺ· τὰ προηγούμενα φύλλα
πρὸς 20 λεπτά ἕκαστον) 'Αννὰ Δ. Καρ. (πολὺ
εὐχαρίστησις· στείλε εἰς γραμματόσημα)
Κυρ. Δ. 'Ελευθ. (ἂν εἶνε ἄθικτος, θὰ σοῦ γίνῃ
ἡ χάρις) 'Ἡρωϊκὴν 'Υδραν (κ' ἐγὼ χάρεκα
πολὺ· γράφε μου τώρα) Γ. Σκούρ., Ναπο-
λέον Ζήν., 'Ελενάκι κτλ. κτλ.
'Ἡρώα τοῦ Σουλίου, Ν. Ι. Λαζ., Γλυκὴ
Παρελθόν, Δοῦκα τῆς 'Ηπείρου, 'Αργιόπα-
πιαν, Τιάσκον (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος

Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
ἕκαστος ἄδεδ. δρ. 3.—Χρυσὸδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897. ἕως 1905
ἕκαστος ἄδεδ. δ. 7.—Χρυσὸδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
ἕκαστ. ἄδεδ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ-
βάγοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ
Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ
σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ
προσθέντων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ-
κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ 'Εσω-
τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ 'Εξω-
τερικόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων

'Απριλίου—'Ιουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Σεπτ.ρίου.

400. Λεξιγράφος

Δυνατὴ φωνὴ ἐνώνει;
Μ' ἀριθμοῦ τὸ θηλυκὸ
Καὶ ἀμέσως φανερώσεις
'Ενα τόπο αὐστηριακό.
'Εστάλη ἀπὸ τῆς Χρυσόφτερος 'Ελπίδα

401. Στοιχειογράφος

Εἶμαι πόλις τῆς 'Ελλάδος;
Καὶ σὴ Στερεὰ νὰ φάξῃ;
'Εν φωνῇ ἂν προσθέσῃς;
Θὰ ἰδῇς καὶ θὰ τρομάξῃς,
Τέρας μυθολογικόν
Θηλυκὸν καὶ τρομερόν.

'Εστάλη ὑπὸ 'Ελευθερίου 'Ελευθεροδράκη

402. Μεταγραμματισμός

Μὲ Ντ' ἂν μ' ἐκτελέσῃς,
Θὰ πᾶς σὴ φυλακῇ.
Μὲ Λάμδα θὰ προβάλλῃ
Κενταύρου ἡ μορφή.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Τριταίνης τοῦ Ποσειδῶνος

403. Αἶνιγμα

Διαιρέσις τοῦ χρόνου τὸ θηλυκὸν μου,
Καὶ ὕψωμα μεγάλο τὸ οὐδέτερόν μου.
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Εφῆβου 'Ερμοῦ

404. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* = Φωνῆν
*_*_* = Πυροτέχνημα
*_*_*_*_* = 'Ἡπειρος
*_*_*_*_* = Χημικὴ οὐσία
* = Φωνῆν

Καὶ καθέτω· τὰ ἴδια. Κάθε ἀστερίσκος ἀντι-
προσωπεύει συλλαβήν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ανδρείου 'Ανδρείου

405. Αριθμητικὸν Παιγνίον

5, 2, 4, 6, 6. — — X : = 1

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν
θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενθεθοῦν τὰ σημεῖα οὗτως,
ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωμένων πράξεων
νὰ εἶνε 1.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ Στέμματος

406. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Θιά.
2 4 3 1 = Διεύθυνσις.
3 4 5 8 = Θάμνος.
4 3 5 8 = 'Ομιλος ἀγρίων.
5 4 3 1 = 'Ενδυμα ζώων.
6 5 8 = 'Ορος.
7 3 6 7 8 = 'Ἡμέρα.
8 7 7 1 = 'Ατύχημα.

'Εστάλη ὑπὸ Κων. Δ. 'Ελευθεροδράκη

407. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον
τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν κατὰ
σειρὰν μέγα μεσαιωνικὸν Κράτος·

1, Τὸ οἰκονομικὸν ὄνομα μεγάλου Λύσο-
κράτορος· 2, Βασιλεὺς τῆς 'Ἡπείρου· 3, 'Αρ-
χαῖα πόλις τῆς Μ. Ἀσίας· 4, Πόλις τῆς Σικε-
λίας· 5, Στρατηγὸς τῶν 'Αθηναίων· 6, 'Ορος
τῆς Πελοποννήσου· 7, Κατοικία δικαίων· 8, 'Α-
γιος, θεολόγος· 9, 'Ακροῦχτιον τῆς 'Ελλάδος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αλφειοῦ

408. Φωνηεντόλιπον

ς — ὄν — * — μῆς — ν — α — νί — πρ
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ιεροῦ 'Αθωνος

409. Γρίφος

σ τ σ
τ π τ
τ τ τ
σ σ σ
ὅς·

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων 1ου καὶ 12ου φύλλον

130. 'Ατροπος (α. τρόπος.)—131. 'Ωρα-
'Ἡρα.—132. Πράγα-Πάργα.—133. 'Ο 'Η-
λιος, ἡ Σελήνη, τὰ 'Αστρα. 134. Κύκνος.

135. Σ Α Μ Ο Σ 136—140. Διὰ τοῦ
Α Λ Υ Σ Α : ἄρωμα, αἶρα, ἀ-
Μ Υ Σ στός, τάξις, λάθος.—
Ο Σ 141. ΡΩΣΣΙΑ (Ρω-
Σ μαλῆς, 'Ωραῖος, Στε-
νός, Στέλλω, 'Ιδιος, 'Αμείβω.)—142. 'Επι-
μελὸς, κοπιᾷ ἐν ὄσῳ εἶσαι νέος.—143. 'Υ-
πακούετε εἰς τοὺς γονεῖς. (ὅπ' αὐ οὐ-αἱ τε-
εἰς τοὺς γονεῖς.)

144. 'Αλφαριθμητικόν (ἄλφα, βῆτα, Ρίον.)—
145. Νίκαια (νί, καί, α.)—146. Χριστός-
ιστός.—147. 'Ελλάς.

148. Η Ρ Α Κ Λ Η Σ 149—153. Διὰ τοῦ
Τ Ι Β Ε Ρ Ι Σ Φ : φωνή, φῶς, λό-
Τ Ο Υ Ρ Κ Ι Α φος, Πάφος, ἀφαι-
Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α ρῶ.—154. ΚΑΠΟ-
Β Α Β Υ Λ Ω Ν ΔΙΣΤΡΙΑΣ (ἄρτος,
Μ Α Δ Ρ Ι Τ Η Περσίται, 'Ορος, δι-
Κ Α Λ Α Μ Ο Σ σκος, 'Ιστρος, σίτας,
Τάρας, Ρόδος.)—155. ΠΑΡΟΣ (Πολύς, 'Αλ-
λος, Ρυπαρός, 'Ομόνοια, Σῶμα.)—156. Σὺν
'Αθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—157. 'Ο μὴ δορεῖς
οὐ παιδεύεται. ('Ω Μ' ἔδω, ρίς οὐ παιδ' εἰ θέτε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με' ἅπλᾳ στοιχείᾳ τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5
μόνον, με' π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ
με' κ ε φ α λ α ἱ τὰ τριπλάσιον. 'Ελάχιστος ὅρος
15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πλη-
ρόνται ὡς νὰ ἴσταν 15. 'Ο χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ῖ
χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με' κεφαλαῖα ἢ
παχέα ἢ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογι-
ζεται ὡς 15 λέξεις ἅπλᾳ.—Αἱ μὴ συνδεδεόμεναι
ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[12'—84]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ» ἐν 'Αθῆναις. Διο-
ρίζονται ἀντιπρόσωποι: Κανελλόπουλος Πά-
τρας, Δεδοῦσης Χελκίς, Κουτρομπή, Βιλαῆς;
'Αθῆναι. Ζητήσατε Καταστατικὸν 'Αντιπροσω-
πείαν. Κλεισθένους 2, 'Αθήναι.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—20 'Ιουνίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μέγας Ναπολέων, 'Αννα Λαμπα-
δαρίου, Α. Δ. 'Ανδρουτσόπουλος, Αρ. Α. Ρό-
μπας, Ε. Γεωργουλῆς, 'Αντὶλ Γεωργετῆς, Καί-
τη Μετασιννοῦ, Ι. 'Αθανασίου, Σοφία Ράιγερ,
Ι. Δ. Καποδιστριας, Ι. Ε. Πολυχρονιάδης, Ἀδ-
τοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Γεωρ. Α. Κοκκῶνης,
Γερμανόπαις, Δοξαμένη 'Αθήναι.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Παπαντωνοπούλου.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γεώργ. Μ. Χατζημάρκου.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ρ. Σταθόπουλος.
ΚΑΠΑΝΑΡΙΤΙΟΥ: Ι. Β. 'Αντισταλῆς.
ΚΕΡΤΕΖΗΣ: Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Λαβνία 'Ανδρ.
ΠΑΤΡΩΝ: Δελῆς Π. Νικολάου, Ε. Κα-
σμάλης, Π. Σ. Καραμαλῆς, Π. Γ. Παπανδρό-
πουλος, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη, 'Οδ. Γ. Παπανδρό-
πουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Κουρετάλης, Δ. Ι. Μαροῦ-
τσος, Ι. Π. Ναθαναήλ, Ιω. Εὐστ. 'Αρδάκης, Δ.
Ζ. Πιτσάκης, Γ. Ι. Πολίτης, Π. Κ. Χατζηνικο-
λάου, 'Αντωνίτσα Γ. Καζαβιάτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Ολων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐκχωρήθησαν οἱ ἐξῆς δύο·
Β. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ ἐν 'Αθῆναις, καὶ ΙΩΑΝ-
ΝΗΣ ΕΥΣΤΡ. ΑΡΛΑΜΗΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅ-
ποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης
'Ιουλίου.